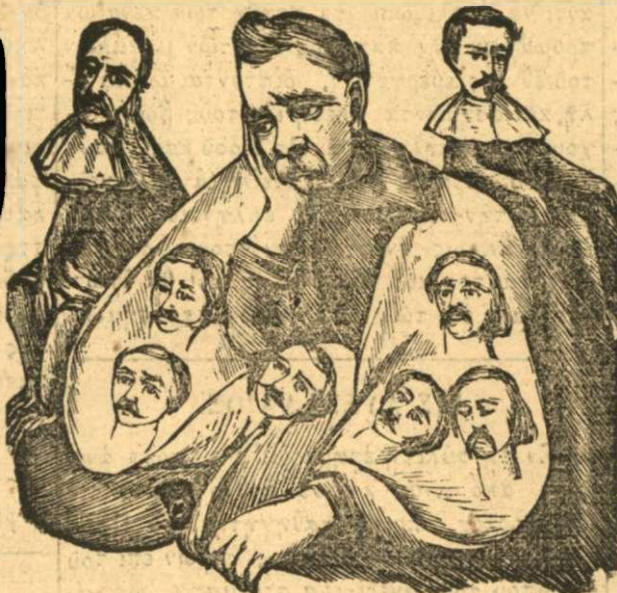

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίαι δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίαι δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίαι φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιτολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προκληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΣΟΡΙΑ.

Νέον ζήτημα ἔθεσε κατ' αὐτὰς εἰς κίνησιν σύμπασαν σχεδὸν τὴν Ἑλληνικὴν δημοσιογραφίαν, ἣτις κατὰ ἕν καὶ μόνον διαφέρει τῆς ἐν Εὐρώπῃ, ὅτι ἔχει τὸ θαυμάσιον προτέρημα νὰ συζητῆ καὶ νὰ διαπληκτίζηται ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς διὰ ψύλλου πηδήματα. Ὅγκάνισεν ὁ ὄνος, ἐστρίγγλισεν ὁ ποντικὸς, ἐγρεμέτισεν ὁ ἵππος; ἰδοὺ ἄρθρα πολὺπλοκα, μελέται ἐκτενεῖς, συζητήσεις μακραὶ, ἔριδες καὶ διαπληκτισμοί. Τοιοῦτόν τι παρετηρήθη καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ ἐκ Βορδιγάλων ἀοιδὸς Σόριας ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων. Μόλις ἡ φωνὴ τοῦ ἀντήχησεν εἰς τὸ ὠδεῖον, καὶ ἐν τῷ ἄμα ἄρθρα πανηγυρικὰ κατέκλυσαν τὰς σελίδας τινῶν ἐφημερίδων, καὶ ἐπαινοὶ καὶ ἐγκώμια, σύμπασα δὲ σχεδὸν ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία, ἠλεκτρισθεῖσα ἐκ τῶν ἀσμάτων τοῦ Σόρια, ἐξηγέρθη ἐν χορῷ καὶ ἐν φάλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ ἐξύμνησε τὸν Βορδιγάλειον ἀοιδόν. Ἐκτοτε τὸ ὄνομα τοῦ

Σόρια καθ' ἐκάστην σχεδὸν κοσμεῖ τὰς σελίδας τῶν ἐφημερίδων. Ὁ Σόριας ἐμελλε χθὲς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Τάδε, ὁ Σόριας προσεκλήθη εἰς τὴν ἐσπερίδα τοῦ Δεῖνα, ὁ Σόριας μετὰ τινῶν φίλων του περιῆλθε τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἐφαλλε μετὰ πολλοῦ ψυχικοῦ πάθους πρὸ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Σόριας ἔφαγε τὴν τάδε ὥραν, ὁ Σόριας κατεκλίθη χθὲς ἐνωρίς, ὁ Σόριας ἐξύπνησε σήμερον λίαν πρῶτ' κτλ. Ἐὰν δὲ εἰς τὴν γενικὴν ταύτην συναυλίαν τῆς δημοσιογραφίας ἠκούσθη καὶ τις διάφορος φωνή, ὑποδεικνύουσα τὸν ἑλληνικὸν Ἀβδηρητισμὸν καὶ ἀφαιροῦσά ἐν ῥόδον ἀπὸ τοῦ στεφάνου τοῦ Σορία, ἡ φωνὴ αὕτη ἐσβέσθη ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν παιάνων, καὶ ὑπελήφθη ὡς βάρβαρος καὶ ἄμουσος φωνή. Ὁ «Αἰὼν», ἀκούσας τοιαύτην τινὰ φωνήν, ἤρπασεν ὡς μαινόμενος τὴν δημοκρατικὴν του γραφίδα· μὴ εἰξεύρων δὲ διὰ τίνων τρόπων νὰ ἀποθεώσῃ τὸν Σόριαν, καὶ θέλων καὶ πάλιν νὰ καταστήσῃ γνωστοὺς τοὺς δημοκρατικούς του πόθους, ἀνέτρεξεν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν, διὰ νὰ

δείξῃ ὅτι καὶ οἱ πάλαι Ἀθηναῖοι ἐτίμων καὶ ἐφαλλον παιάνας εἰς τοὺς ἐξόχους ἀδούς· ὁ δὲ κ. Ροΐδης, τὸ σατυρικὸν τοῦτο ἐξάμβλωμα, ἔγραψεν ἐν τῇ σατυρικῇ του εὐφύιᾳ, ὅτι ἡ φωνὴ αὕτη ἐξῆλθεν ἀπὸ κυρίον τινα, ὅστις εἶνε πατὴρ πέντε τέκνων, ἀνηκόντων εἰς τὸ ὠραῖον φύλλον, ἅτινα ὠρέχθησαν κάκεινα δεκαφράγκων εἰσιτηρίων, καὶ ὡς ἐκ τοῦτου προῆλθε διατάραξις τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης του καὶ ἡ καταφορὰ αὐτοῦ κατὰ τοῦ εἰσάγοντος παρ' ἡμῖν ἀπαιτήσεις εἰς παραλόγους δαπάνας. Εἰς τοιαύτην ἀναίδειαν κυνικὴν περιῆλθεν ὁ Θεοτοόμπης Ροΐδης, ὥστε νὰ ἐπιτίθηται καὶ κατὰ κυρίων, τὸ ὅποσον εἶνε ποταπότης καὶ ἀνανδρία. Νομίζει ὅτι ἡ σατυρικὴ εὐφύια συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐπεμβαίνῃ ἀσυστόλως εἰς ἐντίμους οἰκογενείας καὶ νὰ φέγῃ φυσικὰ ἰδιώματα, ἐνῷ χρέος τοῦ σατυριστοῦ εἶνε νὰ στηλιτεύῃ τὰ ἐπίκτητα ἐλαττώματα. Εἰς τοιαύτην ταραχὴν ἐτέθη διὰ τὸν Σόριαν ἡ ἑλληνικὴ δημοσιογραφία, καὶ ἅπας σχεδὸν ὁ Ἀθηναϊκὸς κόσμος. Οἱ πάντες

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΧΟΝΔΡΩΝ.

Ἐχθὲς τὸ βράδυ ἢ προχθὲς ἐπήγα μ' ἄλλους δύο
 εἰς τοῦ Πετρὰν τὸ ὠμορφο χοροδιδασκαλεῖο,
 διὰ νὰ μάθω τοῦ χοροῦ τῆς βόλτες καὶ τῆς τρέλλαις,
 καὶ ν' ἀγαλιάζω καὶ ἐγὼ τῆς ὠμορφαις κοπέλαις,
 καὶ μάλιστα τῆς Ἀποκρειαῖς, ὅπου δὲν ἀμφιβάλλω
 πῶς θὰ μὲ προσκαλέσουνε εἰςὲ κανένα μπάλο.

Ἦγηγα λοιπὸν καὶ ἐβλεπα μὲ προσοχὴ μεγάλη
 τὰ βήματα ποῦ ἔκαμναν οἱ χορευταὶ οἱ ἄλλοι.
 Πρῶτον ἀπ' ὄλους τὸν Πετρὰν ἐκεῖ 'ς τὴ μέση εἶδα,
 καὶ εἰδειχνε τὰ βήματα κ' ἐχόρευε κ' ἐπήδα
 καὶ ἔσκαγε καὶ ἰδρωγε καὶ ἦταν ὄλος φουῖρα,
 γιὰτί κανεῖς δὲν μπόραγε νὰ μάθῃ τὴν μαζοῦρα.

Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἔκανα τὸν ἕνα κ' ἄλλον χάξι,
 Ἄκούω τὸν μονσιέρ Πετρὰν κ' ἀβάντ' ἐμπρὸς φωνάζει.
 Τότε ἀρχίσαν δυὸ καλὰ μεγάλα κλαρινέτα,
 καὶ ὄλοι ἐπιαστήκανε εὐθὺς ἀλαμπρατσέτα,
 Κ' ἐπήγαιναν ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ βήματα μεγάλα,
 καὶ σκόνῃ σήκωναν πολλὴ εἰς τοῦ χοροῦ τὴν σάλα.

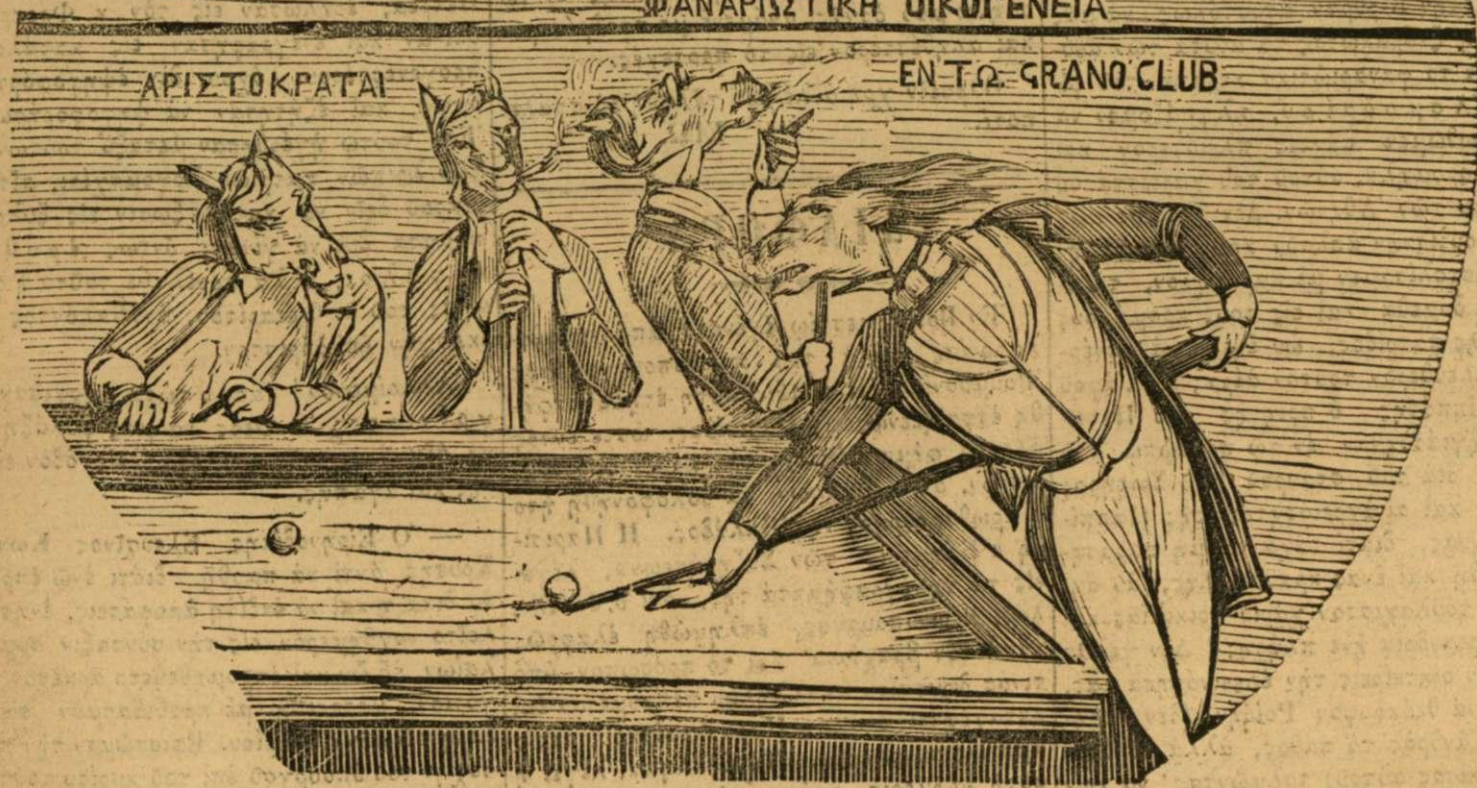
Βλέπω τὸν Φιλιππίδη μας τὸν ξακουστὸ μπαρμπέρη
 μὲ τὸν Πασχάλη τὸν Κωστὴ πιασμένο χέρι χέρι.
 Ὡσὰν ξεφτέρια καὶ οἱ δυὸ πολὺ ψηλά πηδοῦσαν,
 Κι' ἀπ' τὸ χορὸ ποῦ εἰξευραν θαρροῦσες πῶς πετοῦσαν,
 Ἐδῶ πατοῦσαν, κ' ἔξαφνα εὐρίσκουνταν κεῖ πέρα,
 Σὰν τὸ πουλιὸ ὅπου πετᾷ ἀπάνω 'ς τὸν ἀέρα.

Βλέπω ἐκεῖ κοντὰ σ' αὐτοὺς τὸν Ἀναστάση Κούζη
 μὲ τὸν κύρ Παναγιωταρᾶ ποῦ εἶνε σὰν καρπούζι...
 Ὁ μαστρο-Παναγιωταρᾶς ἦτανε καθβαλλιέρος,
 καὶ μὲ τὸν Κούζη πέταγε εἰς ἕνα κ' ἄλλο μέρος,
 Κι' ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλονε βασιτίοταν ἀπ' τὴ μέση,
 Κι' ὁ ἕνας ἐφοβότανε ὁ ἄλλος νὰ μὴ πέση.

ΦΑΝΑΡΙΩΤΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΓΡΑΝΟ ΚΛΟΥΒ

Ο ΦΑΝΑΡΙΩΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ.

Ἐγὼ ὠμορφή γυναῖκα καὶ οἱ φίλοι μὲ ζηλεύουν,
 Κ' ὅλοι παίζουνε μαζί της καὶ γελοῦν καὶ χωρατεύουν.
 Μὰ ἐγὼ γιὰ ὅλα τοῦτα ὁποῦ κάνουν δὲν μὲ μέλλει,
 Κι' ἄς φωνάζη καὶ ἄς λέγη ὁ καθένας ὅ,τι θέλει.
 Τὴν χρυσὴ μου τὴν γυναῖκα κι' ἀπὸ πέрсυ τὴν ἔξέρω . .
 Καὶ καθόλου δὲν μὲ μέλλει, ἂν μὲ χίλιους δυὼ τὴν εὔρω.

Ἄχ! καὶ τί καλὴ γυναῖκα! . . ὅλα, ὅλ' αὐτὴ τὰ ἔχει,
 Καὶ εἰς ὄλαις τῆς δουλειᾶς μου εἶνε τὸ δεξί μου χέρι,
 Μὲ φιλάει κάθε ὥρα, μοῦ γελά καὶ μὲ χαϊδεύει,
 Κ' ἔπειτα φωνάζουν ὅλοι πῶς αὐτὴ μὲ μασκαρεύει.
 Ἡ χρυσὴ μου ἡ γυναῖκα νὰ μοῦ κάνη τέτοια πράξι,
 Δίχως νὰ πο' πῆσ' ἐμένα; . . μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! Θεὸς φυλάξοι.

Νὰ χαθῆτε, ἂν θαρρῆτε πῶς ἐγὼ πιστεύω σ' ὅσα
 Ἄπ' ὀπίσω μ' ἀραδιάζει ἡ ἀδιάντροπὴ σας γλῶσσα.
 Ἐγὼ ἔξέρω ἡ καλὴ μου ἡ γυναῖκα τί ἀξίζει,
 Κ' ὁ καθείς σας ἄς φωνάζη ὀλοένα κι' ἄς γκαρίζη.
 Ἐγὼ εὐχομαι εἰς ὅλους νὰ εὔρητε χρυσὴ μοῖρα,
 Καὶ νὰ πάρετε γυναῖκα σὰν αὐτὴν ὁποῦ ἐπῆρα.

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΑΙ.

Ἐμεῖς εἴμεθα οἱ μόνοι εὐγενεῖς ἀριστοκράται,
 Οἱ ὠραῖοι Φαναριῶται καὶ μεγάλοι διπλωμάται.
 Ἐνας εἶνε μέγας πρίγκηψ 'ς τ' ἀγγουριῦ τὸ πριγκηπάτο,
 Ἄλλος κόμης 'ς τὸ μεγάλο τῆς ντομάτας κομητάτο,
 Ἄλλος πάλι γράν-β α ρ ό ν ο ς εἰς τὴν συνοικίαν Πλάκας,
 Κι' ἄλλος ἐξυπνος ἱππότης εἰς τὴν τέχνην τῆς ἀμάκας.

Ὅλοι εἴμεθα 'ς τὸν κόσμον μὲ μεγάλην σημασίαν,
 Καὶ τὸ ὄνομά μας ἔχει πολλὴν δόξαν καὶ ἀξίαν.
 Ὅλοι ἔχομεν 'ς τὸ χέρι ἓνα τίτλον εὐγενείας,
 Καὶ τὸν δείχνομεν εἰς ὄλας τῶν Β α ρ ό ν ω ν τὰς κυρίας,
 Γιὰ νὰ μᾶς περιποιῶνται ὡς μεγάλους Φαναριώτας,
 Ὡς μεγάλους γαλαντόμους καὶ τοῦ ἔρωτος ἱππότης.

Ἐμεῖς τὸ ἔχομε τιμὴ μας καὶ προτέρημα μεγάλο,
 Ἄν ὁ ἓνας μασκαρεύῃ εἰς τὸ φανερὸ τὸν ἄλλο,
 Καὶ ποτὲ, ποτὲ δὲν πᾶμε εἰς τὰ ἄλλα καφφενεῖα . . .
 Ἐν τῷ Γράν—Κλοῦβ πηγαίνουμ' ὅλοι, καὶ ἀρχίζομε τ' ἄσεια,
 Κ' ἐκεῖ λέμε τὸνα τᾶλλο καὶ τὰ μυστικά μας ὅλα,
 Καὶ ρουφοῦμε τὴν σαμπάνια, καὶ τραβοῦμε καραμπόλα.